॥भूसूक्तम्॥

(तैत्तिरीय संहिता काण्डम् - १/प्रपाठकः - ५/अनुवाकः - ३)

भूमिर्भूमा द्यौर्विरिणाऽन्तिरक्षं मिहत्वा। उपस्थे ते देव्यदितेऽग्नि-मिन्नादमन्नाद्यायाऽऽदेधे। आऽयङ्गोः पृश्निरकमीदसेनन्मातरं पुनः। पितरं च प्रयन्त्सुवः। त्रिश्वाद्यम् वि राजिति वाक्पतङ्गायं शिश्रिये। प्रत्यस्य वह द्यभिः। अस्य प्राणाद्पानृत्यन्तश्चरित रोचना। व्यंख्यन् महिषः सुवः॥

यत्त्वां कुद्धः पेरोवपं मृन्युना यद्वंत्यां। सुकल्पंमग्ने तत्तव पुनस्त्वोद्दीपयामिस। यत्ते मृन्युपंरोप्तस्य पृथिवीमन् दध्वसे। आदित्या विश्वे तद्देवा वसंबश्च समाभरन्। मनो ज्योतिर्जुषतामाज्यं विच्छिन्नं युज्ञश् सिम्मं द्धातु। बृह्स्पितिस्तनुतािम्मं नो विश्वे देवा इह मादयन्ताम्। सप्त ते अग्ने सिम्धं सप्त जिह्वाः सप्तर्षयः सप्त धामं प्रियाणि।

सप्त होत्राः सप्तधा त्वां यजन्ति सप्त योनीरापृणस्वा घृतेने। पुर्नरूजी नि वर्तस्व पुर्नरम्न इषाऽऽयुषा। पुर्नर्नः पाहि विश्वतः। सह रुय्या नि वर्तस्वाऽम्ने पिन्वस्व धारया। विश्विपिस्नया विश्वतस्परि। लेकः सलैकः सुलेकस्ते न आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु केतः सकैतः सुकेतस्ते न आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु विवस्वा<u>श्</u> अदितिदेवजूतिस्ते न आदित्या आज्यं जुषाणा वियन्तु।

This PDF was downloaded from http://stotrasamhita.github.io.

GitHub: http://stotrasamhita.github.io | http://github.com/stotrasamhita

 $Credits:\ http://stotrasamhita.github.io/about/$